

РЕШЕНИЕ

№ 3033

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **133** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК, по арг. от чл.45г,ал.4 и ал.6 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с издадено решение на основание чл.95а, ал.2 от същия закон.

Делото е образувано по жалба на Атауллах А. У. ,лице от мъжки пол, гражданин на П., с ЛНЧ [ЕГН], регистриран в РПЦ Х., принудително настанен в помещение от затворен тип при ПЗТ "Б." С., с която се оспорва настаняването му, постановено на основание чл.95а, ал.2 ЗУБ с Решение № РПЗТ - 35/18.12.2019г., връчено на жалбоподателя на 20.12.2019г., а жалбата, подадена до съда на 23.12.2019г. чрез адв. Х. от САК, представена в съда с административната преписка от административния орган с писмо от 07.01.2020г.

Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. В жалбата се посочва, че е спазена установената писмена форма за издаване на административен акт по чл. 95, ал.1 ЗУБ, но при издаването му били допуснати нарушения на производствените правила, на основание твърдението на жалбоподателя, че не са му връчвани преписи от констативни протоколи, описани в самия акт. Като втори довод изтъква, че е имал належаща нужда да пътува до [населено място] без други подробности. Иска се от съда да отмени оспореното решение със законните от това последици. Жалбата е подадена чрез адв. Х., а пред съда от адв. П., назначена от съда по предоставената правна помощ на жалбоподателя по реда на Закона за правната помощ.

Жалбоподателят пред съда претендира интерес от оспорването на решението с довода, че е бил задържан 18 дни в „малкото Б.“, а впоследствие предаден на органите на СДВНЧ - Б., като незаконно пребиваващ чужденец. Поддържа искането си, тъй като не разбрал защо от отворения бежански лагер е преместен в Б., а той искал да бъде свободен.

Адвокат П., претендира в ход по същество основателност на жалбата, като иска от съда да вземе предвид изложените в жалбата съображения. След съвещание с жалбоподателя, не ангажира допълнителни доказателства по делото.

Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрк. М. оспори жалбата изцяло, а в ход по същество претендира неоснователността ѝ.

ПРОКУРАТУРАТА чрез прокурор К. при Софийска градска прокуратура, представи заключение пред съда за неоснователност на жалбата, като иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София град, I отделение, 12 състав, като съобрази доводите и възраженията на страните, изпълни служебното си задължение по чл.168 АПК за проверка на оспореното решение на всички основания по чл.146 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

В чл.95а ЗУБ не е предвиден ред за оспорване на принудителното настаняване, наложена като санкция за повторно неизпълнение на задължения по чл. 30, ал.1 от същия закон. Оспорването на решенията, с които кандидатите за международна закрила се настаняват в помещения от затворен тип, е предвидено в чл.45а, ал. 4 ЗУБ, с оглед на което настоящият съд намира за приложимост на предвиденото по последната разпоредба и в случая, когато същото принудително настаняване се налага като за извършени нарушения.

Съдът съобрази, че жалбата е подадена в срока по чл.149 АПК, от страна, адресат на оспорения акт, надлежно представлявана, като съгласно чл.92 ЗУБ съдебното производство е освободено от разноски.

По фактите и основателността на жалбата съдът приема следното:

С оспореното по делото Решение № РПЗТ - 35 / 18.12.2019г., издадено от председателя на ДАБ, на основание чл. 95а, ал. 2 от ЗУБ жалбоподателят Атауллах А. М., гражданин на П., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], е постановено настаняването му в помещение от затворен тип към РПЦ-С. до приключване на производството по предоставяне на международна закрила с влязло в сила решение.

Съгласно правното чл. 95а, ал.2 ЗУБ, чужденецът, търсец закрила, се настанява в посоченото помещение при констатирано второ нарушение на чл.30, ал.1, т.11 и за срок до приключване на производството по този закон с влязло в сила решение. Настаняването съставлява административнонаказателна санкция за нарушение на посочената разпоредба, наложена на жалбоподателя с процесното решение.

За да е налице нарушение на чл.30, ал. 1, т.11 ЗУБ, следва чужденецът да не е изпълнил задължението си "да не напуска определената му зона". С чл. 95а, ал.2 ЗУБ действието на посоченото задължение е разширено до влизането в сила на окончателно решение по молбата за закрила.

По установяването на основанията по чл.95а, ал.2 ЗУБ за ангажиране на отговорността съдът приема от фактическа и правна страна следното:

1. Органът се е позовал в мотивите на решението си на обстоятелства, свързани с производството по подадената от жалбоподателя молба за международна закрила от с вх. № 1353/13.11.2019г. По молбата е издадено Решение № УПХ 577/29.11.2019г. на интервюиращ орган молбата е отхвърлена. Действително към датата на издаването на оспореното по делото решение по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила няма влязло в сила решение. Това се установява от Решение № 1081/30.12.2019г. на АС Хасково, с което жалбата срещу решението на интервюиращия орган е отхвърлена. (л. 98 от делото.).

2. Органът се е позовал в мотивите на оспореното решение на връчени указания на жалбоподателя по време на регистрацията му на 13.11.2019г. и на разбираем за него език за определената зона на движение в качеството му на лице, търсещо международна закрила, както и за задължението му да не напуска зоната без разрешение и за последиците при повторното нарушение на задължението. Също органът е посочил, че на жалбоподателя е връчена и копие на указанията и карта на Република България с определената му зона срещу подпис.

Действително от административната преписка се установява, че на 13.11.2019г. във връзка с подадената от жалбоподателя молба за международна закрила, са му връчвани подробни указания за задълженията му в качеството му на кандидат за закрила. На езика пашу на жалбоподателя на дата 13.11.2019г. са връчени изрични указания, с рег.№ УП 15381/13.11.2019г. на основание чл.29, ал.1, т.2 от ЗУБ – л. 70 от делото, в които изрично е указано, че има определена зона, като може да напусне само с разрешение, с изключение на случаите когато трябва да се яви пред съд, пред административен орган или се нуждае от специализирана медицинска помощ, но при възникване на такава необходимост е необходимо да информира директора на РПЦ Х., като задължително следва да предостави документ, доказващ необходимостта за напускането на зоната на движение – съдебни призовки, писма, медицински документи – т. 5 от указанията.

Следователно, що се касае до определената зона, в която жалбоподателят в качеството му на лице, търсещо закрила е имал предоставена свобода на движение, и която е следвало да напуска само след разрешение, или без разрешение, но след надлежно уведомяване и при наличието на конкретни хипотези, то тези ограничения са му били надлежно съобщени, а твърденията му в жалбата, че е имал спешна необходимост да се придвижи до С., са изцяло недоказани.

Жалбоподателят е грамотно лице, при регистрацията му в същото производство е заявил, има средно специално образование и е с професия електромеханик. Следователно, е узнал за определената му зона на движение на език, който владее. Няма каквито и да е основания да се счита, че не е разбрал забраната за напускане на зоната без да са изпълнени изискванията за това.

3. Органът на следващо място се е позовал на данни от органи на МВР, според които жалбоподателят е напуснал определената му зона на дати 21.11.2019г. и на 22.11.2019г., съставляващо нарушение на чл.30, ал.1, т.11 ЗУБ. Съгласно чл.95а, ал.1 ЗУБ нарушенията на посочената разпоредба се установяват с констативни протоколи. По делото е представен такъв протокол от 21.11.2019г., съставен от полицейски органи при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Безспорно се установи по делото, и което не се отрича в жалбата, че Атауллах А. М. е

напуснал без разрешение разрешената му зона на движение на територията на страната. Напускането на зоната е установено от полицейски служители при Отдел Миграция при СДВР на 21.11.2019г. и от полицейски служители при РДГП Драгоман, на 22.11.2019г. Доказателствата за това са представени от ответника на л.94-97 от делото - две писма до ответника от директора на Дирекция Миграция при МВР от 02.12.2019г. и от 05.12.2019г. както и предупредителния протокол от 21.11.2019г. От представения предупредителен протокол от 21.11.2019г., - л. 97 от делото, съставен на български и на чужд език, е видно, че е оформено със свидетел за връчването му на жалбоподателя, а последният е подписал протокола. Твърденията на жалбоподателя, че не му е връчван предупредителен протокол, следователно са голословни. Що се касае до определената зона, в която жалбоподателят в качеството му на кандидат за закрила е имал свобода на движение, и която е следвало да напуска само след разрешение, или без разрешение, но след надлежно уведомяване и при наличието на конкретни хипотези, то видно от изложеното, тези ограничения са му били надлежно съобщени, а твърденията му, че е имал спешна необходимост да се придвижи до С., са изцяло недоказани. Няма данни за уведомяване на директора на РПЦ за такава необходимост, нито за документи, които обосновават такава необходимост и по отношение на посочените в т. 5 от указанията на л. 70 от делото хипотези, обсъдени по-горе.

Двете писма на директора на Дирекция Миграция от 02.12.2019г. и от 05.12.2019г. освен горното съставляват официален документ, в който са удостоверени правно значими факти. Във второто писмо изрично е удостоверено, че на 22.11. 2019г. жалбоподателят е установен от служители на РДГП Драгоман, който факт сам по себе си удостоверява, че жалбоподателят не се е съобразил с предупредителния протокол от 21.11.2019г. да не напуска определената му зона и който протокол е подписал собственоръчно в присъствието на свидетел.

Доколкото няма изискване за образец на протокола по чл.95а, ал.1 ЗУБ, писмото на директора на Дирекция Миграция от 05.12.2019г. също съставлява установяване на нарушение на чл.30, ал.1, т.11 ЗУБ от орган при МВР по първата разпоредба.

Установяването на жалбоподателя извън разрешената му зона на 21.11.2019г. и на 22.11.2019г. съответно в [населено място] и в зоната на действие на РДГП - Драгоман, които без съмнение са извън област Х., следва да се счита за двукратно нарушаване на забраната по чл. 30, ал.1, т.11 ЗУБ от страна на жалбоподателя, доколкото е очевидно, че след предупредителния протокол на първата дата не е положил каквито и да е усилия да се върне в разрешената му зона. Жалбоподателят очевидно не се е съобразил поведението си да се върне в разрешената му зона на свободно придвижване, тъй като на следващия ден е бил задържан от органи на гранична полиция очевидно с цел да напусне страната и реализира намерението си, посочено на проведеното интервю по молбата му за закрила (конкретно л. 43 от делото) – да достигне Италия.

Изложеното обуславя извод, че жалбоподателят действително е напуснал определената му зона за свободно придвижване на територията на страната – област Х. без пограничните зони, изрично указани в приложение към указанията за това, което по несъмнен начин е установено от органи на МВР, компетентни за това на основание чл.95, ал.1 ЗУБ. Нарушил е задължението си по чл. 30, ал.1, т.11 ЗУБ два пъти, поради което на основание чл.95а , ал.2 ЗУБ ответникът е бил задължен да упражни правомощието си по чл. 95, ал.2 ЗУБ да постанови настаняването му в

център от затворен тип към ДАБ. Съдът приема, че председателят на ДАБ е компетентният орган да постанови настаняването, тъй като такава компетентност е възложена изрично на този орган по чл. 45а, чл. 45в,1 ал.1 ЗУБ. На основание чл. 45г, ал. 6 ЗУБ, решенията на настоящия съд срещу решения за настаняване в център от затворен тип са окончателни.

Тезата на жалбоподателя, че не е узнал защо е настанен в център от затворен тип, не е споделя от съда. Още повече, не е изложил нито твърдения нито представи доказателства за необходимостта да напусне определената му зона на движение.

Изложеното обуславя извод, че са налице всички предпоставки по чл. 95а, ал.2 ЗУБ за разпоредената санкция спрямо жалбоподателя с оспореното по делото решение, същото е законосъобразно на основанията по чл.146, т.1-4 АПК. Жалбата срещу решението е неоснователна, като съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. На основание чл. 45г, ал. 6 ЗУБ, решенията на настоящия съд срещу решения за настаняване в център от затворен тип по реда на ЗУБ, са окончателни. Посоченото е приложимо и в казуса по делото.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Атауллах А. У., лице от мъжки пол, гражданин на П., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № РПЗТ - 35/18.12.2019г. на председателя на Държавната агенция за бежанците.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: